

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/230/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5815204737
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5815204737.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: MUDr. Z. E., rod. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXXX/X, XXX XX M. E., vlastníčka Neštátneho zdravotníckeho zariadenia v odbore pneumológia s miestom podnikania Dolný Kubín, ul. Nemocničná 1944/10, IČO: 37904132, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Bratislava 25, Žellova 2, IČO: 30796482, v konaní o ochranu osobnosti a o zaplatenie primeraného zadosťučinenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 10C/204/2016-285zo dňa 14. februára 2019, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Zároveň rozhodol, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške nároku na náhradu týchto trov súd rozhodne samostatným uznesením.

Návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 31.07.2015 faxovým podaním, ktoré podanie bolo súdu v zákonnej lehote doplnené riadnym podaním dňa 03.08.2015, žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala, aby súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaslať jej v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku doporučené list podpísaný štatutárnym zástupcom žalovaného v nasledovnom znení: „Vážená pani MUDr. Z. E., konaním zamestnancov nášho úradu v roku 2012 došlo k neoprávnenému zásahu do Vášho práva na ochranu osobnosti. Za tento zásah sa Vám Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou Bratislava ospravedľuje.“ Zároveň žiadala priznať zaplatenie sumy vo výške 50 000 EUR a to titulom náhrady nemajetkovej ujmy ako aj náhradu trov konania. Okresný súd vyvodil právny záver, že žaloba je nedôvodná, a preto túto zamietol v celom rozsahu, keďže v tomto prípade neboli splnené podmienky na poskytnutie ochrany podľa ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, a to predovšetkým v podobe existencie zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu v podobe porušenia alebo čo i len ohrozenia osobnosti u žalobkyne ako osoby oprávnenej, rovnako následne potom nemohlo byť ani preukázané, žeby zásah bol neoprávnený, protiprávny a teda následne ani preukázaná príčinná súvislosť medzi zásahom a dotknutím osobnostnej sféry žalobkyne. Tvrdenia žalobkyne súd považoval len za všeobecné tvrdenia, ako aj za jej subjektívne vnímanie, ktoré nemožno považovať za založenie nároku na ochranu osobnosti a z toho vyplývajúceho práva na poskytnutie primeraného zadosťučinenia a práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ teda žalobkyňa

tvrdila, že súdne konanie vedené voči nej na Okresnom súde v Dolnom Kubíne bolo vyvolané rodinou C. na základe skutočností uvádzaných žalovaným v Protokole č. 363/2012 o vykonanom dohľade zo dňa 25.7.2012, súd má za to, že vyvolanie takéhoto občianskoprávneho konania neznamena, a ani nezakladá neoprávnený zásah do osobnostného práva žalobkyne. Rovnako mal súd za to, že v rámci tohto konania nie je v jeho kompetencii skúmať, či sa dohľad u žalobkyne mal alebo nemal uskutočniť, resp. či tento bol alebo nebol u nej uskutočnený na základe poverenia vydaného v príslušnom konaní žalovaným, to je otázka ktorá patrí do kompetencie iného orgánu v inom konaní. Rovnako v tomto konaní je irelevantné, či protokol o vykonanom dohľade obsahuje alebo neobsahuje potrebné formálne náležitosti stanovené zákonom, ako aj či a ako bol označený poskytovateľ zdravotnej starostlivosti v poverení na výkon dohľadu. Podstatné je či výsledkom, a teda výstupom z činnosti žalovaného, pri ktorej činnosti tento skúmal poskytovanie zdravotnej starostlivosti pacientovi C. zo strany žalovanej ako poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti, a teda či týmto výstupom v podobe vydania sporného Protokolu o vykonanom dohľade zo dňa 25.7.2012 č. 363/2102, došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne. Vykonaným dokazovaním táto skutočnosť, a teda žeby žalovaný vykonal neoprávnený zásah do osobnosti žalobkyne, preukázaná nebola. Práve naopak, v konaní bolo preukázané, že žalovaný si plnil zákonom uloženú povinnosť keď na základe podnetu p. B. C. zo dňa 4.3.2012 v zmysle § 18 ods. 1 písm. b) zákona č. 581/2004 Z.z. vykonal dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Žalobkyňa, ktorá mala možnosť zistiť, že sa voči jej osobe vykonáva dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ako poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, a to na základe podnetu p. C., kde túto skutočnosť mohla prvotne zistiť z oznámenia žalovaného zo dňa 16.7.2012, ktoré prevzala dňa 20.7.2012, mala možnosť sa kvalifikovane brániť už počas výkonu dohľadu a tak legálne ovplyvňovať výsledok dohľadu, no táto počas celého výkonu dohľadu nevyužila svoje právo písomne sa vyjadriť k zisteniam osoby oprávnenej na výkon dohľadu, tak ako jej to umožňovalo ust. § 46 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z. z.. Urobila tak až po márnom uplynutí lehoty, ktorá jej bola stanovená na vyjadrenie v protokole o vykonanom dohľade, kedy podala procesné podanie v danej veci, ktoré bolo doručené žalovanému jednak po lehote /aj keď inak len 1 deň/ a jednak v ňom ani nepoukazovala na nedostatok vecných a ani formálnych zistení žalovaného, ale v podstate len zaslala len kópiu zostávajúcej zdravotnej dokumentácie pacienta, ktorú ešte mala k dispozícii a skonštatovala, že tento sa jej neozval a o jeho smrti sa dozvedela až neskôr. V súvislosti s týmto konaním je potrebné spomenúť tzv. zákonné licencie, a teda konania a situácie, kedy je vylúčená neoprávnenosť zásahu do práva na ochranu osobnosti, ak k predmetnému zásahu došlo v rámci úradného konania a zásah nevybočil z rámca daného platnými predpismi. Takouto „zákonnou licenciou“ je aj výkon práva žalovaného ako úradu vykonávajúceho dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti v zmysle § 18 ods. 1 písm. b) zákona č. 581/2004 Z. z., keď k zásahu do osobnosti fyzickej osoby dochádza pri výkone iného práva ustanoveného zákonom alebo keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu ukladá zákon. Na základe vyššie uvedeného mal tak súd za to, že tak tomu bolo aj v tejto veci a žalovaný postupoval v súlade so zákonom, čo zakladá vyššie uvedenú tzv. zákonnú licenciu. Vzhľadom na zistený skutkový stav veci považoval súd návrh právneho zástupcu žalobkyne na výsluch žalobkyne ako strany v konaní, ako aj jeho ďalšie návrhy na výsluch ním označených svedkov za nadbytočný, nakoľko výpoveďami niektorých z navrhovaných svedkov sa súd oboznámil na pojednávaní dňa 14.2.2012 prečítaním ich výpovedí z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Dolný Kubín, pričom podľa názoru súdu ani tieto ďalšie dôkazy nie sú spôsobilé privodiť iný výsledok konania, a preto súd navrhované dôkazy nevykonal. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, tak že žalovanému, ktorý bol v spore úspešný, keďže žaloba žalobcu bola zamietnutá, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Proti rozsudku okresného súdu podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namieta, že v poverení zo dňa 1.3.2018 /čl. 276 spisu/ udelenom pre JUDr. Z. S., nar. X.X.XXXX., trvale bytom K. S.. XXX bola menovaná poverená na zastupovanie, pričom takéto plnomocenstvo je absolútne neplatným právnym úkonom. Advokát žalobkyne JUDr. Ján Vajda preto oprávnene na pojednávaní konanom dňa 14.2.2019 navrhol, aby súd vydal rozsudok pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 CSP, ale súd tomuto návrhu bezdôvodne nevyhovel. V tomto konaní boli splnené zákonné dôvody na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného podľa § 273 CSP, pretože žalovaný sa včas a riadne nevyjadril na opakované výzvy súdu. Zo zvukového záznamu z pojednávania konaného dňa 14.2.2019 je nesporné, že na tomto pojednávaní súd neposkytol stranám konania žiadne skutkové a právne poučenie podľa § 181 ods. 2 CSP. Súd taktiež neoznámil stranám konania svoje predbežné právne posúdenie veci. Súd nestihol zákonnú 30-dňovú lehotu na vyhotovenie a odoslanie rozsudku. Súd vo veci rozhodol predčasne bez dostatočného zistenia skutkového stavu veci,

pretože i napriek opakovaným návrhom nevykonala žalobkyňou navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, čo je odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP. Nesprávnym postupom súdu v tomto konaní bol porušený princíp kontradiktórnosti konania. Súd žalobkyňi do dnešného dňa a to i napriek písomným žiadosťiam jej advokáta JUDr. Jána Vajdu, naposledy zo dňa 14.2.2017 nedoručil „čitateľné a úplné dôkazy č. 1 - 27, ktoré predstavujú prílohy vyjadrenia žalovaného z 19.8.2016“. Tieto prílohy vyjadrenia žalovaného boli doručené neúplné a nekvalitné, takže boli zle čitateľné. Žalobkyňa v tomto konaní nebola súdom poučená o zákonnej a o sudcovskej koncentrácii konania. Právne názory súdu uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku sú nesprávne. Súd si neuvedomil, že v sporoch o ochranu osobnosti je dôkazné bremeno na žalovanom a že žalovaný má predložiť dôkaz pravdy. Súd v tomto konaní porušil väčšinu ustanovení CSP a konal s cieľom „rýchlo sa zbaviť“ spisu a presunúť rozhodovanie veci na odvolací súd, keďže ide o tzv. reštančnú vec. Po vyhlásení napadnutého rozsudku na pojednávaní konanom dňa 14.2.2019 súd nedal stranám konania poučenie o náležitostiach odvolania a o možnosti výkonu rozhodnutia, ale iba všeobecné poučenie o možnosti podania odvolania. Vzhľadom na nesprávnosť výroku č. I. napadnutého rozsudku je nesprávny aj výrok č. II. tohto rozsudku o trovách konania. Napadnutý rozsudok súdu nie je odôvodnený podľa § 220 ods. 2 CSP. V celom rozsahu sa pridrižiava skutočností písomne a ústne prednesených advokátom JUDr. Jánom Vajdom v tejto veci, pretože súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne nevyporiadal s jeho skutkovou a právnou argumentáciou. Na základe týchto skutočností navrhuje, aby Krajský súd v Žiline podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušil výroky č. I. a č. II. rozsudku Okresného súdu Námestovo sp. zn. 10C/204/2016-285 zo dňa 14.2.2019 a vec vrátil Okresnému súdu Námestovo na ďalšie konanie a rozhodnutie. Voči žalovanému si uplatňuje nárok na 100 % náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a nárok na 100 % náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobkyne vyjadril tak, že žalovaný úrad nesúhlasí s úvahou žalobkyne v rozsahu vydania rozsudku pre zmeškanie podľa ustanovenia § 274 zákona č. 160/2015 CSP. Žalovaný úrad na podklade predvolania na pojednávanie konaného dňa 14.02.2019 riadne vyslal svoju splnomocnenú zamestnankyňu s právnickým vzdelaním, aby ho zastupovala. Poverenie zamestnankyne, ako aj všetky písomnosti vyhotovené žalovaným úradom v konaní 10C/204/2016 vedenom na Okresnom súde Námestovo sú vlastnoručne podpísané predsedom úradu MUDr. R. D., MPH alebo MUDr. X. Z., MPH (bývalou riaditeľkou sekcie dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou). Žalovaný úrad zastáva stanovisko, že neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie a súd správne vyhodnotil podmienky pre začatie pojednávania a konanie vo veci. Z vykonaných dôkazov mal súd za preukázané, že žalovaný úrad postupoval v súlade s právnymi predpismi v rámci tzv. zákonných licencií a nepovažoval za potrebné a účelné vykonávať ďalšie dokazovanie navrhnuté právnym zástupcom žalobkyne. Žalovanému úradu nie je zrejmé, akým konaním súdu mala byť porušená zásada kontradiktórnosti. Žalovaný úrad, a ani súd nemali problém s vyhotovenými kópiami č. I. 1 -27. Žalobkyňa, resp. jej právny zástupca mal možnosť sa oboznámiť aj s originálnymi vyhotoveniami týchto podaní, ktoré tvorili prílohu 1-27 vyjadrenia zo dňa 22.09.2017, pretože tieto sa nachádzajú v spise z výkonu dohľadu (PO 618/2012), ktorý bol predložený Okresnému súdu v Dolnom Kubíne v rámci konania sp. zn. 7C/44/2013 a následne zapožičané Okresnému súdu Námestovo v konaní sp. zn. 10C/204/2016. Výkonom dohľadu nad správnosťou poskytovanej zdravotnej starostlivosti bolo zistené (po prerokovaní námietok žalobkyne proti záverom protokolu), že v postupe žalobkyne ako dohľadaného subjektu nedošlo k porušeniu § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi a teda žalovaný úrad žalobkyňi ani neuložil sankciu za nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti. Výkon dohľadu bol síce v texte niektorých dokumentov z výkonu dohľad označovaný ako opakovaný, ale mal charakter rozšíreného dohľadu keďže najprv sa výkon dohľadu vykonala len v Dolnooravskej nemocnici s poliklinikou Dolný Kubín a až následne bolo rozhodnuté, že sa výkon dohľadu vykoná aj u iného poskytovateľa (u žalobkyne). V rámci výkonu dohľadu, ktorý bol realizovaný v Dolnooravskej nemocnici s poliklinikou Dolný Kubín bola posudzovaná zdravotná starostlivosť poskytnutá pacientovi z onkologického hľadiska. U žalobkyne bol vykonaný dohľad, v rámci ktorého bola posudzovaná pneumoftizeologická starostlivosť. Žalobkyňa žiadnym spôsobom doposiaľ nepreukázala ako do jej osobnosti zasiahlo administratívne konanie žalovaného úradu. Protokol o vykonanom dohľade bolo síce konštatované porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne, avšak v následnom konaní boli prerokované námietky žalobkyne a záver výkonu dohľadu bol zmenený, a teda porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne nebolo konštatované, voči žalobkyňi žalovaný úrad ani nevedol správne konanie. Podľa rozsudku NS SR sp. zn. 3 Szd/2009 posúdenie skutočnosti, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, patrí do správnej úvahy správneho orgánu. Ide o odborné právne otázky, pri ktorých je úrad ako orgán dohľadu

kompetentný vysloviť svoj odborný právny názor v rámci správnej úvahy za pomoci konzultantov. Žalobkyňa dáva do priamej súvislosti administratívny postup žalovaného úradu so skutočnosťou, že pozostalí po pacientovi, ktorému poskytovala zdravotnú starostlivosť od nej prostredníctvom žaloby o ochranu osobnosti v konaní sp. zn.: 7C/44/2013 vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín žiadali náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 48.000 EUR. Žalobkyňa v žalobe postup ako dospela k vyčísleniu sumy 50.000 EUR nijako nezodpovedá avšak je očividné, že žalobkyňa si náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000 EUR, ktorú požaduje od žalovaného úradu priamo odvodzuje od sumy, ktorú od nej požadovali pozostalí v inom konaní a potrebovala si zaistiť svoju prípadnú stranu pre prípad, ak by Okresný súd Dolný Kubín v konaní 7C/44/2015 rozhodol v jeho neprospech. Čo sa však nestalo, pretože Okresný súd Dolný Kubín vydal dňa 18.01.2017 rozsudok 7C/44/2013, ktorým žalobu zamietol. Táto motivácia a vyčíslenie finančnej náhrady však nezodpovedá účelu ochrany osobnosti a prípadných nárokov z nej vyplývajúcich. Čo sa týka druhej časti výroku napadnutého rozsudku sp. zn. 10C/204/2016 zo dňa 14.02.2019, tak žalovaný úrad si nevyčísliť žiadne trovy konania, ktoré má podľa rozsudku znášať žalobkyňa. Podľa názoru žalovaného úradu v dôsledku jeho údajného úradného postupu nemohla žalobkyňa vzniknúť nemajetková ujma, ktorá má predstavovať negatívny zásah do osobnostnej integrity žalobkyne vplývajúci na jej česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. S prihliadnutím na vyššie uvedené žalovaný úrad navrhuje aby Krajský súd v Žiline podľa ustanovenia § 387 CSP napadnutý rozsudok sp. zn. 1 OC/204/2016 zo dňa 14.02.2019 potvrdil ako vecne správny.

4. Ďalšie vyjadrenie žalobkyne podané prostredníctvom právneho zástupcu bolo súdu doručené po uplynutí lehoty poskytnutej súdom na podanie vyjadrenia, preto naň odvolací súd v ďalšom konaní neprihliadal. Okresný súd Námestovo zaslal vyjadrenie žalovaného právneho zástupcovi žalobkyne, ktoré bolo doručené dňa 12.09.2019, spolu s možnosťou sa k nemu vyjadriť v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia. Lehota na vyjadrenie žalobkyne uplynula dňa 23.09.2019, pričom právny zástupca zaslal svoje vyjadrenie až dňa 30.09.2019 prostredníctvom mailu a dňa 09.10.2019 elektronicky.

5. Dopytom na Slovenskú advokátsku komoru odvolací súd zistil, že právny zástupca žalobkyne JUDr. Jánovi Vajdovi bol dňa 12.02.2020 pozastavený výkon advokácie, pričom sám právny zástupca JUDr. Ján Vajda komore uviedol, že svojim klientom vypovedal plnomocenstvá v súdnych konaniach. Odvolací súd preto ďalej konal priamo so žalobkyňou.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranami sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

7. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie

zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

11. S rozhodnutím súdu prvej inštancie, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v rozsudku nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijaté právne závery. Keďže súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval odvolateľ aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné, neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil.

12. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd ďalej uvádza nasledovné:

13. Podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 220 ods. 2 CSP, dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť (dôvod na zrušenie v odvolacom konaní), ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom.

15. V súlade s § 220 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozsudku podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozsudku. Rozhodnutie súdu môže byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzí po skutkovej stránke predmet konania a následne podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal. Musí byť jasne a zrozumiteľne vysvetlený myšlienkový postup súdu. Závery, ku ktorým súd dospel musia byť pre adresáta prijateľné, racionálne, a v konečnom dôsledku aj spravodlivé a presvedčivé. Ak rozhodnutie súdu nemá uvedené náležitosti, je nepreskúmateľné.

16. Po preštudovaní spisu a spisového materiálu je odvolací súd názoru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu spĺňa všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd dostatočne vymedzil predmet konania, podal zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, vysvetlil svoj myšlienkový postup, opísal závery, ku ktorým dospel, pričom ide o závery pre adresáta prijateľné, racionálne, a v konečnom dôsledku aj spravodlivé a presvedčivé.

17. Predpokladmi úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu, a ďalej, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom musia byť splnené oba tieto predpoklady, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany a povinnosť subjektu zásahu znášať súdom uloženú sankciu. Pre priznanie finančnej náhrady sa vyžaduje aj vznik nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby, predstavujúci zníženie jej dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom tejto ujmy. Jej výšku v takomto prípade určuje súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Dokazovanie musí súd zamerať na konkrétne skutkové zistenia, vyjadrujúce stupeň závažnosti nemajetkovej ujmy, vzniknutej v tom - ktorom konkrétnom prípade - dopad zásahu na osobné a rodinné pomery subjektu ochrany, pracovné a spoločenské súvislosti, miestne a časové hľadiská zásahu, ako aj na všetky ostatné relevantné skutočnosti, ktorých súhrn tvorí „okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva“ (spôsob, forma, prostriedky zásahu, stupeň nepravdivosti a difamie, oblasť sféry života fyzickej osoby, do ktorej

sa neoprávnene zasiahlo a pod.). (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 180/2007 z 20. marca 2007)

18. V konaní o ochranu osobnosti znáša dôkazné bremeno predovšetkým žalobca. Ak sám žalobca odmieta dať súhlas a protestuje proti vykonaniu dôkazov, ktoré v konaní navrhla protistrana a ktoré mali odôvodniť výšku ním požadovanej nemajetkovej ujmy, nemôže sa potom z tohto titulu domáhať „zákonnej povinnosti“ odvolacieho súdu doplniť dokazovanie, ktoré sám žalobca v konaní pred súdom v prvej inštancii odmietal. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 131/2018 z 27. marca 2018)

19. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala, že okresný súd nesprávne aplikoval ustanovenia o dôkaznom bremene, odvolací súd dáva do pozornosti, že obrátené dôkazné bremeno sme v Slovenskej republike už mali v rámci Občianskeho súdneho poriadku v rámci konania o ochrane osobnosti v čase od 01.12.1995 do 20.11.1997, keď bol v Zbierke zákonov zverejnený nález, ktorým ho Ústavný súd SR zrušil pre jeho rozpor s ústavnou zásadou rovnosti strán v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR. Preto v dnešných konaniach o ochranu osobnosti je výhradne dôkazná povinnosť na žalobcovi, ktorý musí preukázať svoje tvrdenia, pričom celý proces je ovládaný zásadou kontradiktórnosti konania, ktorá bola v danom prípade zachovaná. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovaného v jeho vyjadrení k odvolaniu, kde uviedol, že okresný súd neporušil zásadu kontradiktórnosti. Žalovaný úrad, a ani súd nemali problém s vyhotovenými kópiami č. I. 1 -27. Žalobkyňa, resp. jej právny zástupca mal možnosť sa oboznámiť aj s originálnymi vyhotoveniami týchto podaní, ktoré tvorili prílohu 1-27 vyjadrenia zo dňa 22.09.2017, pretože tieto sa nachádzajú v spise z výkonu dohľadu (PO 618/2012), ktorý bol predložený Okresnému súdu v Dolnom Kubíne v rámci konania sp. zn. 7C/44/2013 a následne zapožičané Okresnému súdu Námestovo v konaní sp. zn. 10C/204/2016.

20. Strana sporu musí uviesť skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne (povinnosť tvrdenia). Povinnosť tvrdenia je úzko spojená s dôkazným bremenom. Jej nesplnenie má spravidla významné dôsledky pre rozhodnutie vo veci samej. Neunesenie dôkazného bremena totiž znamená neúspešnosť strany v spore. Samotná skutočnosť, či strana sporu, resp. účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi sporovými stranami v spore závisí na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti sporových strán. Obvykle platí, že žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. júla 2018, sp. zn. 2 Cdo 27/2017)

21. V zmysle § 153 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (teda najmä skutkové tvrdenia, popretia skutkových tvrdení, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom a hmotnoprávne námietky) nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až po tom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Ak strana nepredložila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, súd nemusí (fakultatívne) na ne prihliadnuť, pričom Civilný sporový poriadok demonštratívny výpočtom uvádza, že môže ísť napríklad o situáciu, ak by prihliadnutie na tieto prostriedky vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak by súd aplikoval § 153 ods. 2 CSP, a teda neprihliadol by na neskoro predložené prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, môže sa stať, že skutkový stav v čase vyhlásenia rozsudku môže byť iný než súdom zistený skutkový stav, preto je v ustanovení § 217 ods. 1 CSP ustanovené, že aj napriek tomu, že pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté. V prípade, ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany z dôvodu aplikácie sudcovskej koncentrácie konania neprihliadol, musí to uviesť v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

22. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, ak súd neaplikoval sudcovskú koncentráciu konania. Odvolanie možno odôvodniť aj tým, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, alebo má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípadne ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

23. Odvolateľka tvrdila, že v tomto konaní nebola súdom poučená o zákonnej a o sudcovskej koncentrácii konania a preto sa ustanovenia CSP o koncentrácii konania voči nej nemôžu použiť. Odvolací súd okrem vyššie uvedeného tiež podotýka, že žalobkyňa bola počas celého konania zastúpená právnym zástupcom, ktorý nepochybne ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania ovláda a je povinný ich v prípade potreby svojmu klientovi vysvetliť, resp. má postupovať v najlepšom záujme klienta na hájanie jeho práv.

24. Odvolací súd uvádza, že dokazovanie je osobitná činnosť súdu, ktorá je sústredená na nadobúdanie poznatkov o veci, ktorá už je predmetom súdneho konania. Základným znakom civilného sporového konania je kontradiktórnosť konania v spojitosti s povinnosťou strán predložiť a zabezpečiť dôkazy na podporu svojich tvrdení (dôkazné bremeno). Podľa § 185 CSP môže súd vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, pričom sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Odvolací súd sa preto stotožňuje s názorom okresného súdu, ktorý považoval návrh právneho zástupcu žalobkyne na výsluch žalobkyne ako strany v konaní, ako aj jeho ďalšie návrhy na výsluch ním označených svedkov za nadbytočný, nakoľko výpoveďami niektorých z navrhovaných svedkov sa súd oboznámil na pojednávaní dňa 14.02.2012 prečítaním ich výpovedí z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Dolný Kubín, pričom podľa názoru súdu ani tieto ďalšie dôkazy nie sú spôsobilé privodiť iný výsledok konania, a preto súd navrhované dôkazy nevykonal. Odvolací súd sa tiež stotožňuje s názorom okresného súdu, že v rámci predmetného konania nie je v jeho kompetencii skúmať, či sa dohľad u žalobkyne mal alebo nemal uskutočniť, resp. či tento bol alebo nebol u nej uskutočnený na základe poverenia vydaného v príslušnom konaní žalovaným, to je otázka ktorá patrí do kompetencie iného orgánu v inom konaní (napr. správne konanie).

25. Pokiaľ ide o vydanie rozsudku pre zmeškanie odvolací súd je názoru, že na vydanie takéhoto rozsudku neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 274 CSP. Na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného na pojednávaní musia byť splnené nasledovné predpoklady a to: žalovaný sa nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami. Na pojednávanie sa dostavila zamestnankyňa žalovaného JUDr. Z. S., ktorá bola poverená žalovaným. Podľa tvrdenia žalovaného štatutári žalovaného úradu, vedúci zamestnanci a ani rádoví zamestnanci v rámci svojej činnosti nepoužívajú faksimile podpisov. Toto tvrdenie bolo odvolaciemu súdu preukázané, pričom poverenie žalovaného pre zamestnankyňu JUDr. Z. S. považuje za platné, a preto okresný súd nemohol vydať rozsudok pre zmeškanie žalovaného, nakoľko strana žalovaného bola na pojednávaní prítomná.

26. Rozsudok pre zmeškanie žalovaného - kontumačný rozsudok predstavuje procesnú sankciu za pasivitu žalovaného v spore. Právna úprava rozlišuje medzi rozsudkom pre zmeškanie žalovaného pred nariadením pojednávania (§ 273 CSP) a po nariadení pojednávania (§ 274 CSP). Rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného pred pojednávaním je fakultatívne ("súd môže rozhodnúť..") a nie je viazané na návrh žalobcu. Naproti tomu, rozhodnutie sporu rozsudkom pre zmeškanie žalovaného na pojednávaní je obligatórne ("rozhodne súd.."), za splnenia podmienky, že tu existuje výslovný návrh žalobcu na túto formu rozhodnutia. Odvolateľka tvrdila, že v priebehu tohto konania opakovane

podaniami jej advokáta JUDr. Jána Vajdu zo dňa 11.10.2017, zo dňa 31.10.2017, zo dňa 1.12.2017, zo dňa 29.12.2017, zo dňa 1.2.2018, zo dňa 20.3.2018 a zo dňa 28.6.2018 navrhovala vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného podľa § 273 CSP. Súd tento rozsudok nevydal. Odvolací súd odkazuje na vyššie uvedené v tomto bode a to, že súd má pred pojednávaním možnosť vydať rozsudok pre zmeškanie žalovaného, avšak je to možnosť a nie povinnosť. Okresný súd vyhodnotil, že nebol dôvod na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného, s čím sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

27. Odvolateľka ďalej namietala, že súd nestihol zákonnú 30-dňovú lehotu na vyhotovenie a odoslanie rozsudku. Odvolací súd uvádza, že podľa § 223 ods. 3 CSP sa rozsudok vyhotoví a odošle do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia, ak predseda súdu zo závažných dôvodov nerozhodne inak. Napadnutý rozsudok okresného súdu bol vyhlásený dňa 14.02.2019. pričom lehota na vyhotovenie a odoslanie rozsudku mala skončiť dňa 18.03.2019. Zákonná sudkyňa okresného súdu JUDr. Monika Kurjaková dňa 15.03.2019 podala žiadosť o predĺženie lehoty na vyhotovenie a odoslanie rozsudku (č. I. 294 spisu), pričom jej žiadosti bolo vyhovené predsedníčkou okresného súdu a lehota bola predĺžená do 12.04.2019. Dňa 10.04.2019 bol napadnutý rozsudok vyhotovený a v ten istý deň aj odoslaný účastníkom konania o čom svedčí Doložka o autorizácii a doručky na č. I. 293 spisu. Na základe uvedeného bolo ustanovenie § 223 ods. 3 CSP dodržané.

28. Odvolateľka tiež namietala, že po vyhlásení napadnutého rozsudku na pojednávaní konanom dňa 14.02.2019 súd nedal stranám konania poučenie o náležitostiach odvolania a o možnosti výkonu rozhodnutia, ale iba všeobecné poučenie o možnosti podania odvolania. Odvolací súd uvádza, že podľa § 219 ods. 1 CSP rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie. Po prehratí zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 14.02.2019 odvolací súd zistil, že zákonná sudkyňa vo vyhlásení rozsudku poučila účastníkov konania o možnosti podať odvolanie, v akej lehote a kam ho podať. Týmto si splnila povinnosť podať poučenie o opravnom prostriedku. Odvolací súd podotýka, že išlo len o vyhlásenie rozsudku, pričom stručnejšie informácie o možnosti podať opravný prostriedok obsahuje písomné vyhotovenie rozsudku, ktoré bolo účastníkom konania riadne a v lehote doručené.

29. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa plne stotožnil so závermi okresného súdu, potvrdil aj výrok o trovách konania ako vecne správny. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP, tak že žalovanému, ktorý bol v spore úspešný, keďže žaloba žalobcu bola zamietnutá, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, s čím sa odvolací súd stotožňuje.

30. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mala plný úspech strana žalovaného, a preto odvolací súd priznal žalovanému proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ďalej o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

31. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)